

και με λώρας μέλος θμνησε γλυκὺ
τούτη τὴν καρφίτσα τὴν ἱστορικὴν.

**Γιὰ τὴν καρφίτσα τέτοια λαλεῖ
τὸ λάλον στόμα τοῦ «Ρωσουλῆ».**

Φ. — Μούσα, καρφίτσαν ἔνεπε πολὺπλαγκτον τὰ μάλα,
καρφίτσαν δὲτως ζηλευτήν,
ποῦ τὴν ἀνέμιξαν κι' αὐτὴν
σὲ σκάνδαλα μεγάλα.

Μέγα τρώντι γεγονόσι!...
τοῦτο κι' ἡ Μούσα καθενὸς
καλλιπρεπῆς ψαλέτω.

Θέμα γιὰ' μᾶς εὐχάριστον...
φαίπτε μὲν ἄριστον
ἕδωρ, βρὲ Περικλέτο.

Ἄλλ' ὅμως πῦρ αἰθόμενον δ' ἡνθήσιος χρυσοῦς
κατὰ Πινδάρων ἔπη,
καθότι διαπρέπει
τοῦ πλοῦτου τοῦ μεγάλτορος και λάμπει περισσῶς.

Οὗτος καὶ νῦν και πάντοτε φωτοβολῶν ἡγήτωρ,
εἰ δ' ἄθλους πάλιν ἔλθειαι γάρρυν, φίλον ἦτορ,
οὐδ' ἄθλους ὅπως τοῦ χρυσοῦ περιφανεῖς σπουδάσομεν,
οὐδὲ καρφίτσαν ὡς αὐτὴν ἱστορικὴν αὐδάσομεν.

Ἐν μέσῳ κρότων φοβερῶν τυμπάνων και σαλπύγγων,
ποῦ μοῦ σκοτίζουν τὸ μισαλό,
τοῦς ἕμνοους σήμερα καλῶ,
ἀνεκταῖς τῶν φορμύγγων.

**Στροφή δευτέρα
ποικιλοτέρα.**

Φ. — Γεραίροντες καρφιδαιμαλφῆ
μὲ τόνον μελιστάλακτον ὄρθων,
κι' ἔμεις ἄς εὐχηθῶμεν, ἀδελφοί,
ν' ἀνεύρωμεν τιαούτην καθ' ὄδον.

Καρφίς τῶν νέων χρόνων, ποῦ κι' ἐκείνη
τερψίθωμον ἀνάγνωσμα θὰ γίνῃ,
καρφίς, βρὲ Περικλέτο μου μιζάρη,
ποῦ Πίνδαρος' ἔμορται νὰ τὴν ἐξάρη.

Σπάνιον τῆς καρφίδος τὸ ποῖον,
πολὺ γι' αὐτὴν τὸ χιοῦμορ και τὸ μῆθ
καρφίς, ποῦ σὰν τὸν ἄσωτον ἰδὼν
ἦτον ἀπολωλυτα κι' ἀνευρέθη.

Καρφίς, ποῦ νέα σκάνδαλα γεννᾷ,
μ' ἐκείνην ἀγκιλόνοται πολλοί,
πολὺπλαγκτος καρφίς ἀληθινά,
ποῦ τῆρας συναντῶσεις προκαλεῖ.

Καρφίς, ὅπου μπαλάδες θὰ μᾶς βγάλῃ
καρφίς, ποῦ μὲ πολλοὺς ἀνακατόνει
και τὸν σφριγῶντα Τέλην τὸν Πιστοῦ
τῆς γηραιῆς νεότητος τᾶηδόνι.

Καρφίτσα συζητήσεως πολλῆς,
ποῦ κόσμος και κοσμάκης συνευθύμη
μὰ και σὲ κᾶτι γέρους εὐσταλεῖς
τοῦς χρόνους τῆς ἀκμῆς των ὑπενθύμη.

Διὸ κι' ἔμεις πρὸς ὄραν ἄς ἀφῆσωμεν
τοῦ κράτους τὴν ὑπόσαθρον σκαφίδα,
κι' ἔλατε μακαρίως νὰ τρυφήσωμεν
σὲ τὴσσην ἰλαρότητος καρφίτσα.

Σὰν τοῦς λοιποὺς κι' ἔμεις ἄς μὴν τῆρ
περὶ μαχῶν διαβάσματα και σκίτου,
και μόνον συναντῶσεις ἄς διαβάσωμεν
γιὰ τούτη τὴν περιεργὴν καρφίτσα.

Καρφίς, ὅπου διδάσκεται τὸ πηθὸς
συγχρόνου κοινωνίας νέον ἦθος,
καρφίς παιδαγωγήσεως σπανίας,
ὅπου φρονηματίζει κοινωνίας.

**Καὶ τοῦ Περικλῆ, κουδέντα,
πουναι βλάκας μὲ πατέντα.**

Π. — Κι' ἔμεις, βρὲ Ριγκολέτο,
ποῦ πάντοτε και πέτο
μὲ τὴσσην φτώχεια ῥέβομε.

Κι' ἔλο' στή γῆ κυττοῦμε
και κᾶτι τι ζητοῦμε,
και κᾶτι τι γυροῦμε.

Κι' ἔμεις, βρὲ Πουλταίνελα,
ὅπου μᾶς τᾶνει τρέλλα
μὲ τοῦς πολέμους τοῦτους.